

Cerkvena kronika

Zakrament svetega zakona sta sklenila Angela Černe in Franc Vodopivec pred pričama Emilijem Koc in Frančiškom Čota. Bilo srečno!

Zakrament svetega krsta je prejel Marij Danilo Volk. Bcetrovala sta mu gospa Gabrijela Ušaj in gospod Alezij Koron.

Previden s svetimi zakramenti je po zelo mučni bolezni umrl naš rojak Anton Glavan in bil pokopan na pokopališču Chacarita. Naj v miru počiva!

V Gospodu je zaspala mlada Marija Konavec in bila pokopana na pokopališču Chacarita. Žalostnim starišem naše sožalje!

Trideset članic in dvajset in šest članov se je priglasilo doslej bratovščini Živega rožnega venca. Nadaljne prijave sprejema začasno Slovenska katoliška misija Buenos Aires, Avalos 250.

Osemdeset in šest pesov so zbrala slovenska dekleta za nabavo baldahina, prestola nad tabernakljem, ki je po cerkvenih postavah predpisan, da se sme izpostaviti sveto Rešnje Telo, ki ga pa naša nova cerkev še nima. Znesek zadošča za skromen baldahin. Če bi pa kdo želel v ta namen nekaj darovati, bo baldahin seveda toliko lepši, prelep pa za Kristusa Kralja nikoli ne bo. Morebitne darove je mogoče izročiti gospodični Romani Koradin, Salguero 2109, U. T. 71-1977, ali pa Slovenski katoliški misiji.

V domovino se je vrnil gospod Anton Zalar. Cerkevni pevski zbor, katerega vzoren, navdušen in požrtvovalen član je bil ves čas, mu je priredil na domu gospoda pevovodja Jekšeta poslovljen večer, ki je potekel v prav veselem in prijateljskem razpoloženju. Ob odhodu nam je poslal gospod Zalar lepo pismo v katerem v izbranih besedah navdušuje Slovence za lepoto domače božje službe v tujini. Mi se mu zahvaljujemo, želimo mu srečno pot in vso zadovoljnost v domovini med ljubljeno družinico, in ga najlepše pozdravljamo.

Kristus Kralj

Evangelij za praznik Kristusa Kralja

Jan 18, 33—37.

Šel je tedaj Pilat v sodno hišo in poklical Jezusa ter mu rekel: "Ti si judovski kralj?"

Jezus je odgovoril: "Praviš to sam od sebe, ali so ti o meni povedali drugi?"

Pilat je odgovoril: "Sem mar jaz Jud? Tvoj narod in veliki duhovniki so te meni izročili. Kaj si storil?"

Jezus je rekel: "Moje kraljestvo ni od tega sveta; ko bi bilo moje kraljestvo od tega sveta, bi se moji služabniki bojevali, da bi ne bil izročen Judom; tako pa moje kraljestvo ni odtod."

Rekel mu je tedaj Pilat: "Torej kralj si?"

Jezus je odgovoril: "Tako je, kralj sem. Jaz sem zato rojen in sem zato prišel na svet, da spričam resnico. Vsak kdor je iz resnice, posluša moj glas."

Evangeljska misel: Ali Ti priznavaš Kristusa za svojega duhovnega Kralja? Če ga ne priznavaš, nimava midva ničesar skupaj in Ti ne govorim. Če pa ga priznavaš, kje je Njegova kraljevska čast in kje je Tvoja pokorščina njegovim kraljevskim postavam in zapovedim?

Cerkveni koledar

29. oktober — dvajset prva pobinkoštna nedelja, praznik Kristusa Kralja — ob desetih sveta maša pred izpostavljenim svetim Rešnjim Telesom, po maši blagoslov, oznanilo in cerkveni govor pred mašo. Popoldne ob štirih govor o Kristusu Kralju,

nato sveti rožni venec, litanije presvetega imena Jezuscovega, posvetilna molitev in blagoslov.

30. oktober — ponedeljek — spomin svetega Poncijana, papeža in mučenca.

31. oktober — torek — spomin svetega Alfonza Rodrigueza, iz reda očetov jezuitov, znamenitega bogoslovnega pisatelja. Ena izmed njegovih knjig, znamenita in obširna "Vaja v krščanski popolnosti", je bila pred kratkim prestavljena tudi na slovensko.

1. november — sredo — zapovedan praznik vseh svetnikov. Ob desetih dopoldne sveta maša kakor ob nedeljah, s slovenskim potjem in slovensko pridigo. Popoldne ob štirih govor za vse svete, in slovesno mrtvaško opravilo za vse v tujini umrle slovenske izseljence, v Ameriki prvokrat opravljeno po novem slovenskem obredniku.

2. november — četrtek — spomin vernih duš v vicah. Ob pol osmih sveta maša za duše v vicah s slovenskimi molitvami za rajne. Nadalje bo cerkev ves dan odprta za pobožne molilce.

3. november — petek — spomin svetega škofa Huberta.

4. november — sobota — spomin svetega milanskega nadškofa in kardinala Karla Boromeja.

5. november — dvajset druga pobinkoštna, zahvalna nedelja — slovenske božje službe na Paternu, Avalos 250, po navadi ob desetih dopoldne in ob štirih popoldne.

Vsi verniki, ki so se spovedali in prejeli sveto obhajilo morejo prejeti tolikokrat popolni odpustek, kolikerkoli obiščejo cerkev od srede opoldne do polnoči od četrta na petek, in molijo po namenu svetega očeta na primer šest očenašev in šest zdravamarij. Te odpustke pa morejo darovati samo dušam v vicah.

Prilika za spoved bo poleg sobote vse popoldne in v nedeljo dopoldne, še vse popoldne v torek, v sredo od sedmih do desetih dopoldne in popoldne po večernicah, in v četrtek od sedmih do osmih zjutraj.

Nadangel Rafael

je spremljal mladega Tobija v daljno tujo deželo, da je izvršil neko važno očetovo naročilo, in ga je po izvršenem nalogu bogatega srečno nazaj pripeljal in obvaroval na potu vseh premnogih in vsakovrstnih nevarnosti.

Izseljenci, ki so že od nekdanj odhajali v svet, da si prislužijo kruha in premoženja

in se potem srečno vrnejo v svojo domovino, so že zdavnaj izbrali nadangela Rafaela za svojega varuha in zaščitnika.

Naj torej tudi nas varuje nadangel Rafael, katerega cerkveni praznik smo obhajali v torek dne 24. oktobra, na vseh naših nevarnih potih, naj nas vedno spominja obeh naših domovin, večne v nebesih in časne tam v srečo Evrope, in naj nam obe domovini tudi še kdaj videti da. Tudi nam namreč velja, in za obe naši domovini, kar je Rafael zagotavljal mlademu Tobiju: "Ko se vrneš h očetu... veselil se bo, da te spet vidi."

Za vse svete

ne pozabimo pregledati, urediti in popraviti grobov naših v tujini umrlih rojakov, prijateljev in sorodnikov, in pomoliti za pokoj njihovih duš. Morda se dogovorimo, da bi se brala v ta namen sveta maša ob skupni udeležbi vse kolonije.

Evangelij praznika vseh svetnikov

Mt 5, 1—12.

Ko je Jezus videl množice, (ki so v trumah prihajale od vseh strani, da bi poslušale njegovo besedo), je šel na goro in ko je sedel, so stopili k njemu njegovi učenci; in odprl je usta in jih učil:

Blagor ubogim v duhu 1), zakaj njih je nebeško kraljestvo.

Blagor krotkim, zakaj ti bodo deželo 2) posedli.

Blagor žalostnim, zakaj ti bodo potolaženi.

Blagor lačnim in žejnim pravice, zakaj ti bodo nasičeni.

Blagor usmiljenim, zakaj ti bodo usmiljenje dosegli.

Blagor čistim v srcu, zakaj ti bodo Boga gledali.

Blagor miroljubnim 3), zakaj ti bodo otroci božji.

Blagor njim, ki so zaradi pravice preganjani, zakaj njih je nebeško kraljestvo.

Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali in preganjali in vse hudo zoper vas lažljivo govorili. Veselite in radujte se, zakaj veliko je vaše plačilo v nebesih. Tako so namreč preganjali preroke, ki so bili pred vami.

1). Ubog v duhu je oni, ki v svojem srečno pravilno presoja vrednost zemeljskih dobrin, ne hrepeni neredno po bogastvu, če ga nima, in ne navezuje svojega srea nanje, če ga ima.

2). Dežela pomeni najprej judovsko "obljubljeno deželo", to je Palestino, v prenesenem pomenu pa nebesa, katerih predpodoba je bila obljubljena dežela.

3). Iz grškega originala je jasno razvidno, da pomeni ta "miroljubni" tiste, ki se trudijo za mir in prijateljstvo med ljudmi.

Spodobi se in je pravično, primerno in zveličavno, da se ti zahvaljujemo vedno in povsod, sveti Gospod, vsemogočni Oče, večni Bog, po Kristusu Gospodu našem, v katerem nam je zasijalo upanje blaženega vstajenja od mrtvih, da nas tolaži obljuba prihodnje nesmrtnosti, ki nas žalosti gotova usoda smrti. Zakaj tvojim vernikom, Gospod, se (ob smrti) življenje spremeni, ne pa uniči, in po končanju doma na zemlji, jim je pripravljeno večno bivališče v nebesih. Zatorej z angeli in nadangeli, s prestoli in gospestvi, in z vso množico nebeških zborov hvalnico tvoje slave brez konca prepevamo: Svet, svet, svet si ti, Gospod, Bog nebesnih čet. Polna so nebesa in zemlja tvoje slave. Hozana na višavah. Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem. Hozana na višavah!

Uredniška listnica

Da bi bila ta vsesvetska številka čim enotnejša, smo pripravili zanjo poseben "film" ki naj bi zavzimal vso tretjo in četrto stran in govoril o "smrti v Argentini". Zanimivi film pa se je tako raztegnil, da ga ni mogoče spraviti v eno številko in tudi dve ne, za tako dolgo pa ne kaže prekinjati dosedanjega lepega filma o igrar v Argentini. "Smrt v Argentini" bomo začeli torej prinašati, ko bo današnji film končan.

Janez Bleiweis

Ko izvolijo novega poglavarja Cerkve, pa peža v Rimu, zažgo pred njim velik šop prediva, ki zagori v silnem plamenu, pa brž spet ugasne, in naj ponči visokega novega dostojanstvenika: Sveti oče, tako mine slava tega sveta!

Tako podobno se mi zdi, je zagorela — in ugasnila slava "očeta slovenskega naroda" Janeza Bleiweisa.

Ob svoji sedemdesetletnici, leta 1878, je žel Janez Bleiweis toliko slave, časti in priznanja, kakor morda še noben Slovenec, gotovo pa več nedeljenega in splošnega priznanja, kakor do današnjih dni katerikoli drugi zaslužni Slovenec za svojih živih dni. Danes, petdeset let po njegovi smrti, pa se očeta Bleiweisa le še malokdo spominja.

Nam se zdi oboje napačno in bomo po svojih najboljših močeh postavili v tem listu očeta Bleiweisa na tako mesto, kakor mu med odličnimi Slovenci po pravici gre.

Janez Bleiweis je bil sin premožne trgovske družine v Kranju. Srednje šole je dovršil v Ljubljani, na Dunaju pa visoke šole. Postal je zdravnik in živinozdravnik in profesor dunajske živinozdravniške šole.

Tri in trideset let star se je vrnil v Ljubljano, kjer je postal profesor takratne ljubljanske zdravniške šole. Naslednje leto je postal hkrati tajnik Kmetijske družbe za Kranjsko, in leta 1849 še ravnatelj podkovske in živinozdravniške šole. Te tri službe je opravljal potem vse do svoje smrti.

Bleiweisova glavna zasluga so **Kmetijske in rokodelske Novice**, ki jih je ustanovil že drugo leto po svojem prihodu v Ljubljano, in urejeval do svoje smrti leta 1881, to je dolgih devet in trideset let!

Poglaviten namen Novic je bila sicer splošna in strokovna izobrazba slovenskih kmetov in rokodelcev, torej najširših ljudskih slojev, vendar so bile hkrati tudi glasilo psvetne in duhovske slovenske inteligence, kolikor je je pač čutilo socialno in narodno. Novice so bile dolgo časa edin slovenski časopis, kulturno središče vseh Slovencev, ne samo Kranjcev. V Novicah so se reševala vsa vprašanja, ki so kakorkoli zanimala slovensko skupnost in javnost.

Oče Bleiweis je bil glavni zagovornik takojmenovane slogaške slovenske politike, to

je skupnega in prijateljskega dela vseh Slovencev in na vseh poljih, in je skrbno pazil, da se niso zadele Novice ne na levo, ne na desno. Znal si je pridobiti velik del slovenske duhovščine, čeprav sam ni bil ravno globoko veren. Dasi so se kulturno-politična nasprotstva na Slovenskem že zdavnaj začela in so morale že leta 1875 ugotoviti same Novice, da bo sprava med Staroslovenci in Mladoslavenci, kakor sta se imenovali obe stranki po češkem vzoru, šele tedaj mogoča, "ko se bo kača na ledu grela", vendar je znal oče Bleiweis vse do svoje smrti ohraniti vsaj navidezno, zunanjo slovensko enotnost.

Zelo veliko Bleiweisovih sodobnikov je zagovarjalo neki vseslovanski ali vsaj skupen jugoslovanski jezik. Nekateri so hoteli privzeti kar ruščino. Bleiweis je bil prepričan, da bo do skupnega slovanskega ali vsaj jugoslovanskega književnega jezika samo po sebi prišlo. V Novicah je vendar zagovarjal slovenščino, češ da bi bil novi skupni jezik slovenskemu ljudstvu tuj in ljudski izobrazbi v kvar.

Ko je prineslo znamenito leto 1848 avstrijskim narodom vsaj za nekaj časa več svobode, posebno več tiskovne svobode, se je tudi Bleiweis v svojih Novicah zavzel za "Zedinjeno Slovenijo", to je za združitev vse Slovencev, Kranjcev, Štajercev, Korošcev in Primorcev v eno samo državno-pravno enoto, kar je zagovarjal tudi kot poslanec kranjskega deželnega zbora, kjer se je hkrati odločno boril za pravice slovenskega jezika v vsem slovenskem življenju, kakor tudi za zdravstvene in gospodarske koristi slovenskega ljudstva. Zedinjeno Slovenijo je zagovarjal celo na avstrijskem cesarskem dvoru.

Tako katoliški, kakor liberalni slovenski prvaki pa so videli v Bleiweisovem večnem slogaštvu miselno nejasnost in duhovno zmedo, v katero je začel kmalu po Bleiweisovi smrti posebno glasno kličati poznejši krški škof, učeni Goričan in veliki kladivar in razbijalec slovenske sloge Anton Mahnič, češ, da je treba "več luči", več jasnosti, in da je vendar že enkrat treba "ločiti luč od teme".

Tudi znanstveniki in leposloveci z očetom Bleiweisom niso bili zadovoljni, ker je vse presojal s stališča takojšnje gospodarske koristi posebno kmečkega ljudstva. Znano je, da je nastopal proti Bleiweisu in Novicam že pesnik Prešeren. Bleiweis pa nasprotno ni priznaval Prešerna za kakšnega posebnega slovenskega pesnika in je stavil nad njega na primer Koseskega, svojčas v nebesa poveličevanega, danes pa ravno tako in še bolj pozabljenega, kakor je oče Bleiweis sam.

V svoji duhoviti Novi pisarnji se je Prešeren temeljito ponorčeval iz ljudi Bleiweissove sorte.

V Bleiweisov zagovor je treba povdariti, da je bil izredno priden praktični slovenski kulturni delavec in mu Slovenci moramo biti hvaležni. Resnici na ljubo je treba povedati, da ni bil ženij, ki bi nam dal novih misli, ki bi delovale še pozne rodove po njegovi smrti. Senca na njegovem spominu pa ostane, da je v svoji mogočnosti brezobzirno potisnil k tlam vsakogar, ki se je drznil na svojo roko, brez "očetovega" dovoljenja in odobrenja, javno nastopiti in se uveljaviti.

Mi bomo tako končali naš kratki člančič o Bleiweisovem dolgem slovenskem javnem delovanju:

Da zasluži oče Bleiweis naše veliko priznanje in hvaležnost, da pa od enega človeka ni mogoče vsega zahtevati, da dela tudi napake kdor resnično dela in da je kritizirati lažje ko delati.

ARGENTINSKI FILMI

Piše Franc Dalibor

II. FILM: LOTERIJA, KONJSKE DIRKE, QUINIELA IN RULETA

Končno se domisli eden izmed družine: kaj pa, ko bi vtaknil rajni oče srečko v žep svoje rudarske uniforme, v kateri je bil na razstavi in v kateri so ga pokopali?

Po daljšem ugibanju se je predstavila družina oblastem: da bi smeli izkopati mrliča. Dovoljeno. In — v levem žepu rudarskega jopiča, prav nad srcem, so našli srečko, ki je zadela glavni dobitek.

Kakor sem pozneje zvedel, je poročila lepa Lilly enega Vaerhagenovih sinov.

Kako čudno se vendar včasih sreča igra!

**

Moja prva služba v Argentini me je pripeljala v neko veliko buenosajreško banko.

Bilo je na Silvestrovo leta 1913.

Ko sem prišel zjutraj v banko, je silno deževalo in sem si močno zablatil čevlje. Vsi vemo, kaj pomenijo v Buenos Airesu blatni čevlji, posebno še v bančni službi. Dasiravno plača mesečnih 175 pesov ni bila ravno obilna, si se moral vendar precej potruditi in čedno oblačiti, če si je hotel biti deležen.

Bil sem zadovoljen. Tisto popoldne sem imel namreč potegniti mesečno plačo z aguiñaldom vred, to je dvojno mesečno plačo, celih 350 pesov!

Ko sem šel ob enajstih na svoj opoldanski odmor, je bila moja prva skrb, da si dam osnažiti čevlje.

Zavil sem torej v čistilnico ulice Cangallo, ki je bila hkrati trafika in — prodajalna loterijskih srečk.

Ko so bili čevlji očiščeni in sem plačal svojih deset centavov, stopi predme pobalin kakih 13 ali 14 let, in mi pomoli pod nos pet ali šest desetink Silvestrovske loterije, ki je imela biti žrebana še istega dne.

"Cómpreme, Señor, compre un décimo que va ser su suerte", je silil pobalin.

Vzel sem v roko desetinke, ki še niso bile odtrgane ena od druge, videl sem, da je bil glavni dobitek tristo tisoč pesov, številka srečke pa 11.111, torej petero zaporednih enojk.

Nekaj nad pet pesov je veljala desetinka. Toliko denarja sem še premogel, čeprav je šel mesec proti koncu. Že sem omahoval za trenutek. Ampak številka se mi je zdela tako neumna, da me je minilo vse veselje. Vrnil sem pobalino srečke in odšel.

Kaki dve kvadri je tekel vsiljivec za meno, vihtel srečke v zraku in venomer ponavljal: Cómpreme, Señor, compre que va ser su suerte! Kupite, kupite si svojo srečo!

Stopil sem v neko lecherijo, da z mlekom in jajci umirim želodec, ki je hotel svoje. Niti tu mi pobalin ni dal miru, dokler ga ni

gospodar enostavno in grobo pognal na eesto.

Popoldne ob petih smo dobili obojno plačo, vse navskriž smo si želeli srečno novo leto 1914, in se razšli vsak na svoj dom. Še par malenkosti sem kupil spotoma za družinico, ter stopil na tramvijo.

Bil sem že blizu doma, ko začno razkričevati pocestni prodajalci prve večerne časniške. Kupim si Razón ali nekaj podobnega.

V debelih črkah čitam na četrti strani: la grande de hoy 11.111!

Mislim, da mi je zastalo sree! Ko sem moral kmalu na to izstopiti, sta me prijela dva ljudomila sopotnika pod roke ter me peljala domov.

To je bilo joka in stoka, ko sem se nekoliko umiril in izpovedal. To je bil najžalostnejši vseh mojih Silvestrovih večerov.

Pravijo da enkrat v življenju vsakogar sreča išče. Mene je iskala na Silvestrovo leta 1913 v buenosajreški ulici Cangallo. Na vsak način se mi je hotela usiliti in jaz nesrečnež sem jo nad vse vstrajno pehal od sebe in nazadnje s silo in grobstvo pognal. Zato pa tudi od takrat več ne mara zame, čeprav sem jo pogosto z vso vmeno iskal.

**

Na zelo obljudeni buenosajreški ulici San Juan, približno na višini 1900, se nahaja založna knjigarna Napolitana Ferrarija.

Možakar zalaga bolj knjige, ki računajo na nižje instinkte, ki pa zato pridno polnijo blagajno.

Zanimivo je, da Ferrari ni videl šolskih klopi, da komaj, komaj zna pisati in čitati, pa je vseeno knjigarnar in založnik. Kar ni končno v Argentini nič tako čudnega. Saj je na primer tudi Irigoyen v svoji prvi prezidenci imenoval nekega restavraterja za — argentinskega poslanika v Švici, in še več podobnega.

Ta knjigarnar je piši, reci in beri: zadnjih osem let štirikrat zadel la grande!

Aj, ljudje božji, kakšna nesmiselna krutost se skriva v loterijskem bobnu, ki enega zasiplje z dobitki, drugega pa pusti čakati in hrepeneti po njih dokler ne dočaka — Chacarite.

**

Največja loterija sveta je španska božična loterija, katere glavni dobiček znaša celih petnajst milijonov peset. Srečke španske

božične loterije se ko veletok razlijejo vsako leto po vsej latinski Ameriki, od Meksike pa vse do Magallanes ali Punta Arenas. Ko sem potoval širom Argentine sem božični čas našel le malokaterega trgovca, ki bi ne imel nobene dvajsetinke španke božične loterije.

Morda bi koga zanimal program te veleloterije, ki ima:

En dobiček za petnajst milijonov	peset
„ „ „ deset	„ „
„ „ „ pet	„ „
„ „ „ tri milijone	„ „
„ „ „ en milijon	„ „
„ „ „ pol milijona	„ „
„ „ „ tristo tisoč	„ „
„ „ „ dvesto petdeset tisoč	„ „
„ „ „ dvesto tisoč	„ „
pet dobitkov po stotisoč	„ „
„ „ „ osmdeset tisoč	„ „
„ „ „ šestdeset tisoč	„ „
petnajst dobitkov po petdeset tisoč	„ „

Pomisliti je treba, da sta igrali za božič 1932 na Španskem dve seriji, kojih vsake glavni dobiček je bil po petnajst milijonov peset!

Božična loterija je na Španskem glavni dogodek božičnega časa. Vsa velika politična vprašanja stopijo one dni v ozadje, španski narod ne govori in ne ugiblje drugega kakor koga da bo osrečila loterija, in kaj da bo kdo napravil, če se ga sreča spomni.

Madridska loterijska zgradba se nahaja na eni izmed glavnih madridskih ulic Puerta del Sol. Večer pred žrebanjem se zberejo pred loterijsko palačo sredi najhujšega mraza tisočglave množice, in čakajo vso ljubo noč, da bi drugi dan čim prej zvedeli za izžrebanje številke. Neki španski almacenero, ki je bil lanski božič doma v Madridu mi je pravil prav zanimive loterijske podrobnosti.

Tako je lansko leto španska Fortuna z debelim očesom pogledala znanega politika Melquiades Alvarez-a in še nekatere člane njegove rodbine. Del drugega glavnega dobitka je tudi pripadel znanemu španskemu politiku socijalistične smeri, ki pa je imel to neizrečeno smolo, da je umrl — štiri dni pred žrebanjem. Trije madridski trgovski pomočniki so kupili lani skupno srečko in zadeli četrto milijona peset. Najprej so si kupili eleganten avto in pijani veselja so drveli

po madridskih ulicah, Ali, Madrid ni vaška gmajna! Ni bilo dolgo, da so zadeli v občestni kandelaber. Dva sta bila na mestu mrtva, tretjega so peljali v — norišnico.

Neki cestni pometač je zadel v božični loteriji pet tisoč durov, to je petindvajset tisoč peset, mi je naprej pripovedoval zgovorni almacenero. Ko so mu naznanili blago vest, je visoko v zrak zagnal svojo dolgoletno prijateljico, metlo, in se je veselja razjokal. Ne brez vzroka. Saj se je njemu in družini osmih otrok težko in skrbi polno življenje naenkrat spremenilo v brezskrbnost in blagostanje.

Na Španskem je igranje v loteriji tako vkoreninjeno, da igrajo, po zatrjevanju mojega informatorja, celo cerkveni krogi, nad čemer se nihče ne zgraža.

Na srečki, ki je zadela lanski glavni dobiček španske božične loterije, je participiral s petimi pesi tudi madridski poštni uradnik Navarrete, znan po svojem bratu, ki je pred tremi leti izredno predrzno napadel ekspresni vlak, ki je vozil denarno pošto visokih vrednosti iz Madrida v Cadiz. Toda nobenemu izmed bratov sreča ni bila mila. Prvega Navarrete so prijeli, drugi pa je prodal srečko na katero je odpadlo 37.500 peset, neposredno pred žrebanjem, in si je kupil drugo — ničvredno.

Če je razdelila Sreča velike dobitke med kakšne resnično revne in potrebne ljudi, se nam zdi na splošno prav umestno in primerno. Ampak, da z novim bogastvom obdaruje koga, ki ima že itak vsega preveč! Tako je zadel pred par leti glavni dobiček argentinske božične loterije posestnik šestih estancij, katerih vsaka je velika za eno naše starokrajsko okrajno glavarstvo, ali kakor danes pravijo srezko poglavarstvo! Poleg vsega je šel v njegov žep celotni in nedeljeni glavni dobiček dveh milijonov pesov, ker je tudi srečko kupil celotno in nedeljeno. Loterijska sreča je res slepa!

Omembe vredno je še, da stane vsaka srečka španske božične loterije čedno svotico dva tisoč peset! Vsaka številka pa je razdeljena na dvajset delov, tako da stane dvajsetinka sto peset, in še to kupi dostikrat skupno po dvajset in še več oseb, ki so potem seveda tudi morebitne dobitke sorazmerno dele.

(Dalje prihodnjič.)

Mi smo naprej vedeli, da bodo takole zdehali in se dolgočasili vsi naši mali prijateljčki in čitateljčki, ker že štirinajst dni niso ničesar slišali o našem ljubem Storžku. Paciencia, kaj hočemo! Le dobro si jih oglejte, samo nikar jih preveč ne posnemajte! Zadnjič naš gospod finančni minister ni dovolil, da bi Storžka tiskali, čes da ima mesec oktober pet nedelj, on pa ima denarja samo za štiri številke vsak mesec, danes pa je naš gospod stavec pozabil Storžka staviti. Prihodnjič pa se bo Storžek že spet prikazal, ves vesel, spočit in korajžen. Bog ga živi!